

Лерія КОТ
Відьми і любов

Хмельницький
Видавець Стасюк Л. С.
2015

Відьми і любов

1

Я люблю тебе,
А ти мене ні.
Гадала за роки пройде,
Та не пощастило мені.
Думала піду до річеньки
Та втоплюся,
А потім до темної ніченьки
Схаменуся.
Я жити хочу,
Та без тебе...
Я промовчу,
Та пошлю до тебе
Сестру рідну свою,
Хай листа тобі несе.
Та перестане бути злою,
Та заплаче на те й се.
На мою записку...
Та й розтане її душа,
Погляне на померлу пташку,
Та й розтане записка наша.
Прийде й скаже мені:
- Ось так та так, не донесла.
Та й начитається дурні,
Про великі ремесла.
То піду тоді я в сад,
Вішатись піду.
Скажу, не любиш клятий гад.
Та на твою біду
Мотузку я забула,
І додому побрела.
Та на все те чхнула,
А потім ще подумала:
Люблю не люблю, не твоє діло,
Та ось мені
Тупе таке в голову влетіло.
Та заплачу: ні ні ні.
Тоді піду на бал танцювати,
Посиджу там в куточку.
А потім піду гадати,
Тебе приворожу.
Та серце любить,
Не може вчинити так.
Надії губить,
І це любові знак.

Пробач, і знов депресія,
Голову морочу.
І провалилась місія,
Нічого більш не хочу.
Лише любить тебе,
Одного чарівного.
Та хай не любиш ти мене,
Та я люблю тебе й такого.
Ах, знову сльози лила,
Знов зітхала на все те.
Знову посуд мила,
Та про те
Всю до однієї побила,
Вгорі.
Бо тебе я любила,
Любила тебе дужче ніж зорі.
Зорі, що на небі
Сузір'ями світять.
Все це тобі,
Знаками мітять.
Та сяду біля вікна,
Та на небо задивлюся.
Вип'ю бокал вина,
Та над бокалом зігнуся.
П'ю вино одна-одна,
Без тебе та без друзів.
Та не моя провина,
Що всі вони в далі від мене.
Та й Новий рік мине,
І ялинка сяє.
Не любиш ти мене,
Чи мене нема, чи я є.
А ти проходиш мимо,
Та й не глянеш.
Любо, але це все не вимолимо.
Букет квітів несеш,
Мені подумаю.
Та пройдеш мимо й швидко.
Не мені, тепер я знаю,
От тяжка життя ти нитка.
Та букет не дівчині,
А у вазу – в клас.
От халепа і мені,
Бо немає квітів в нас.
Піду додому,
І ти йдеш по дорозі.
Промовчу по тому,

Що я живу на розі.
Ах, і ніч настала,
А потім й день настав.
Зима все замела,
Замерз і став.
І все навколо наче в казці,
Де мрії всі збуваються.
Пройду в масці,
Може зацікавишся.
Ах, ні. Піду на вулицю,
Й замерзну,
Хоч це мені не до лицю.
Встану.
Встану і піду.
Піду на дорогу, чи до рейс.
Чи може під поїзд потраплю,
Та знайомий лютий фейс4,
Забрав, сказав "додому".
А я все пишу пісні:
То по малому,
А то й про дні.
Ах, пройдуся повз хати,
І побачу хай тебе.
Та й серце потрібно мати,
Щоб любити тебе.
Пройдеш скажеш «привіт»,
Я всміхнуся.
Та цей зламаний димохід -
Повіє, і я в диму опинюся.
Засміється й побіжить:
- Я запізнююся.
- Ах, як без тебе жить,
За життя помолнюся.
І урок тяжкий й задачі,
Знову вчити сидіти.
Думаю, що я на дачі,
Вмію лише мріяти.
Мрію я про тебе,
Мрію про мільйони.
Задумавшись про себе,
І двійка за всі трильйони
Задач, розв'язаних неправильно.
Та не по математиці.
Я знаю про тебе все погано:
Чи в тебе ратиці,
Чи крила,
Чи чортові вила?

Ах, сльози пролила,
Бо відьма з пекла заявила:
Що тебе вона любила,
І заворожити хотіла,
Й заворожила.
І в пекло потрапила.
І ти в її чарах,
Як на небі у хмарах.
Ходиш по барах,
Весь в своїх дарах.
А чари зняти не можу.
Скажу йому ось так та так,
Та йому не вгоджу.
І так і сяк і знято,
Та не те є свято –
Сказав, що марю я,
Сказав, що мало знаю я.

2

Й заклинання прочитала,
Щоб в пекло потрапити.
Потрапити туди мала,
Щоб ту відьму проклясти.
Вбити, чари зняти,
І замахнулася ножем.
Постаралася серця не мати,
Але ми християни так не можемо.
Тихо відійшла щоб злякати,
Та вона безстрашна.
Як це так серця не мати,
А вона не має, й світу вона винна.
Винна, що долю людську
Зламала в свою користь.
Проколола як кульку,
Де ж у відьми є совість?
В чари огорнула,
Та слідкувати демонів послала.
Відьма б любов подарувала,
Якби не кришталеву мала.
Бо кришталева горда, зла,
Бо кришталевій й шматка жаль.
Бо кришталеву не змогла,
На те вона й кришталь.
І любов не подарувала,
І з життя пішла.
Та перед смертю не розчарувала,
А лише заплакала.

А мені тепер з тобою возитися,
Розчарувати просити.
Чи мені тобі вклонитися,
Чи навчити тебе любити?
Ах, кому я говорю,
Серцю кришталевому.
Пропливеш по морю,
Та пропливеш не по справжньому.
Бо любити ти не вмієш,
І ніколи не вміла.
Ах, так може ти не хочеш,
А тільки чарами мучила.
- Ах - зітхає на все те.
- Я вміла і любила,
Та зимою серце снігом замела.
Тоді ще я бездумною була,
Була як ти - немов у чарах,
Сиділа немов зачарована.
Шпигувала поглядом за ним по барах,
Хоча й любила не мільярдера сина.
- Ах он як ти - крикну я.
- Лише гроші дорогі тобі.
Зачарована його сім'я.
Побажала серця б ти собі.
- Не зупиняй відьму на півслові,
Бо не бачити тому хлопцю волі.
Волі від чар моїх неземних,
Від очей, що сняться моїх.
- Ах ти так, то слухай,
Прийшла сюди тебе проклясти.
То чому тягну, ай ай ай.
Тепер можеш і не мріяти,
Проклинаю я тебе.
І все, сказати нічого.
Те що в світі мені любе,
Не зачіпне й краєчка серця мого.
Відпусти його, чари зніми,
Не муч мене і його.
- Ой боже, які ми стали,
Ой ой ой ой .
А роги золоті не хочемо?
Чи такого попросити не можемо?
Ах, бо в нечистій сили просимо.
Та ні, ти змовчиш.
- Ні, не змовчу ніколи,
І доб'юсь мети без зла.
- І було таке коли,

Я б і без зла все змогла.
- Сльози з очей впали,
І відьма немов розтала.
- Що з тобою відьма?
Чи ще проклясти словами сімома?
- Ах, якби ти благословила,
Душу мою невинну.
Я ж тоді як ти була!
То чари прожену.
- Що злякалася?
Тобі померти не хочеться.
Ти забарилася,
Тобі прощення хочеться.
- І вже розтала як сніг,
Провела рукою й мовила
- Він любити мене не міг,
А я все ловила його на думках.
Так знай, чари вже знято,
Не політаю в небесах,
Не потрібне мені й золото.
- А що ти хочеш дика?
- Не зви мене так.
- Жареного, вареного індика,
А все це чи не так?
- І вже хриплим голосом
- Як знай, а мене не забувай.
Хай і коса моя колосом,
Та мене не покидай.
- От чого ти забажала,
Тут я не лишусь.
- Відьма тихо заридала,
І тут я схаменусь.
Це не демон, це не тьма,
Це колишня безпомічна леді,
Яка колись любила кого і я.
Та як могла я це впустити,
І думати як зла з землі.
З землі де чисті душею люди.
Та не по своїй волі,
Я до такого дійшла.
Любов голову з крутила,
І ледь ось ця відьма не померла.
Не довго я думала,
І відьму запитала:
- Що ти хочеш?
- Це ти мені говориш?
- Та що мовчиш?

- Благослови, не пожалкуєш...
- Ох це так, благословляю.
А про це не пожалкую?
Тебе я прославляю.
А чи чим не захворію?
- Ні, дякую тобі,
І все сказати нічого.
Але ж вже не собі,
А тобі добро зробити можу.
І на твоє благословення,
Таке щире й чисте.
На тобі моє прощення,
Таке щире й золоте.
Я піду, а тобі в рай потрапити,
І щастя мати.
- Якби так все не забути,
І мені потрібно собою бути.
Ну все прощай-прощай,
Удача словом не мине.
- Мене не забувай,
І думками згадуй мене.

3

Ах, чорним магом
Виявилась моя любов.
Як стояла за порогом,
Бачила все-все.
Він читав те заклинання
На любов мою.
Нечистої сили закликання
На любов мою.
А я ж його любила,
І вірила й грішила.
А я ж за ним ридала,
І на картах ворожила.
Але його зілля не карти,
То ціле зілля.
Він що хоче померти,
Померти, і в пекло?
Жаб'ячі очі, риб'ячий хвіст,
Жайворонка лапки.
І все в великий піст:
Крила орла і пелюстки ромашки,
Порох та очі свинячі,
Шерсть котяча,
Та ще й кість собача.
Все зварив, приготував,

Зве мене.
З вином змішав,
І пригощає.
Доки він вийшов,
Викидала все в сміття.
А як прийшов,
Дунав, що в пеклі життя.
- А я й без чар люблю!
- Звідки ти знала!
- Чарами тебе не згублю,
Але за тобою шпигувала.
- Ах, який я дурень.
- Та ти сам в чарах був!
- Присіла на пень.
- Ох Віка та дівиця,
Зачарувала і до пекла пішла.
- Ах, чортова дівиця,
А я все думав, що люблю.
- Добра її душа, чиста,
Благословенна мною у раю.
- А ти теж туди, ох прудка.
- Ні послухай прокляла,
Прокляла я тую сучку.
Але ледь вона не померла,
І я вхопила совісті ручку.
- Ах прийде в життя вб'є,
І мене в тебе відіб'є.
- Та кого вона уб'є,
А інше почулось - тихим морем.
- Що почулось без озирання?
- Про любов слова любі.
Не хочу іншого кохання,
Очі твої голубі.
- Ой, знову про бовтався.
- А як часто ти?
- Коли я закохався,
Бути з тобою були всі мети.
А коли ти була в тумані...
- А зламаний димохід.
- Я думав, що був в омані,
І відправився в похід.
Бо снилась ти мені у хмарах.
Невже і це сон?
- Ах, я в тумані, ти у хмарах,
Немов на небі он.
- Ах, не говори так, ні,
Ці слова у сні моїм були.

- Ні це не сон.
- Ах любов, як той наркотик...
- А ти мій маленький котик.
- Віка життя так попусувала.
- А я за тобою цей час так сумувала.
- Це просто божевільля щастя,
- Яке не купити за золото.
- Ах, богиня щастя - Настя.
Люблю тебе як свого нового,
Нового хлопця.
А де ще знайти такого:
Вродливий та найкращий.
А голос солов'їний,
Ти для мене просто кращий.
А талант, я просто тану.
- А твій голос журавлиний,
А краса - та я мовчу.
Ах любов, я твій єдиний,
І бути лиш твоїм хочу.
- Дякую.
- Прощаю.
- За що прощаю? - тривожно.
- За все, що робила ти,
Погано і необережно.
- І я, за довгу пропозицію,
Бути твоєю зіркою.
І що тягнув віком,
Щоб я була твоєю дівчиною.

4

Ах, любов і все ура,
Як би відьма не ще одна.
Була: краля й мура...
А тепер все кінчено,
Ах, заплачу, ні зтерплюся,
Із сумного стану.
За любов і за життя помолюся,
І піду як не я.
Відьма біла й вже проклята,
Звати її Лора.
Та приворожила не та,
З нею я безсила.
Вона чарами його огорнула,
І в пекло ледь не забрала.
Його приворожила,
А мені сказала:
- Іди не псуй пейзаж, ах.

Вже не полюбить він тебе.
- А ти вугілля й сажа,
Ти на шляху моїм не перша.
- На що ти натякаєш,
Вбити мене хочеш?
Мене ти уникаєш.
Чому під ніс щось шепчеш?
- Прочитала заклинання,
Щоб чари було знято.
Добрих сил закликання,
В Іванове свято.
- Чари знято, відьму вбито,
Все як у раю.
І на зло закляття збито,
І відьма вийшла із гаю.
Вітрами вила,
Злістю кричала.
Силою мене в сторону кидала,
А я мовчала і тихо ридала.
Та мій хлопець прийшов,
І відьмі сказав:
- Я зайшов в чари й вийшов,
І не повернусь по вік.
Ти послухай заклинання:
Сили швидко прибувайте,
Бо це пелостор заклинання.
Душі сили побажайте.
- Відьма щезла, дух пропав,
Де вина тому хто ловив гав.
І тому хто заклинання не знав.
І разом ми знову!

5

Лист (мій)
Проблеми в горі, горе-горе.
Та горе це мені,
Сліз в мене море-море.
Погрози летять на мене,
Все говорять, що не лінь.
Вибиваю горе зла з себе.
Все кінчаю амінь.

Лист (Арема)
Ах, і мені без тебе тяжко,
Не розповідаю про тебе.
Та правди втримати важко,
Ледь не видавлюю її з себе.

Та хлопці бити хотіли,
Бо мовчав я про тебе.
Вони про це мріяли,
І я здався - розповів.

Лист (мій)
Ах, мені б твої біди,
А то сварки, бійки.
Що зараз за люди,
Ах, не люди, а зло.
Не маю вже друзів,
Сумно мені.
У колоді тузів,
Тісно дамі.

Лист (Арема)
Ось і мій теж час,
Друзів не маю.
Та то мій час згас,
І в думках літаю.
Сумую за тобою,
Тяжке життя у в'язниці.
Вийду ціллю будь-якою,
Передавай привіт сестриці.

Лист (мій)
Я знаю, ти невинний,
То відьма Лорія зробила.
Я знаю ти був зачарований,
То відьма Лорія любила,
Але погано вчинила.
І я сумуючи чари візьму,
Щоб в'язниця тебе не погубила.
Це буде правильно по-моєму.

Лист (Арема)
Ні ні ні, не гріши по вині,
В'язниця не мине.
Не роби добро, злом мені,
Бо в світ зла винесе.
Ось і друзі вже в раю,
Померли в горі.
Поховані в гаю,
На високій горі.

Лист (мій)
Світ магії сильніше,

Відьом повен світ.
Повертайся вже скоріше,
Прийшов радісний звіт.
Та горе наступило,
Я почарувала.
Мене бажання полонило,
А про звіт не знала.

Лист (Арема)
Все твоя душа в пеклі,
Не мине нещастя.
Та знайома відьма Лілі,
Побажала щастя.
Одне бажання виконає,
І я загадав, щоб ти потрапила в рай.
Хоча відьма щось знає,
Та то моя хрещена фея.

6
Все чарівно і погано,
Бо волі вже немає.
Магією вчинила я не гарно,
І тепер біда.
Ах, як схожа я на Віку -
Відьма, що в раю.
Не знати спокою до віку,
Навіть не сидячи на обриву краю.
В дзеркалі часто бачу відьму,
Відьму Віку.
Та я вічно проклинала тьму,
І проклинатиму до віку.
Чим я схожа на ту відьму?
Коханням до одного хлопця?
Порадіти б щастю моєму,
Як би воно було справжнє.
Може в мене таке ж біле волосся,
Чи очі такі голубі.
Чи губи тонкі і красиві,
Віка, що я зробила тобі?
Чому ти на мене схожа?
Але в душі пекельна, зла,
І зовсім не гожа.
І забута в світі ти.
Піти змінити імідж,
Грати в карти, в казино,
Грати в покер, в бридж,
І не пити більш вино?

Змінити одяг на дизайн,
Щоб не було ні в кого такого одягу,
Одягу від фірми «Лайн»,
І взуття від «Гу-гу».
Ні в дзеркалі вона ж,
Та вже чорнява я.
Може то дзеркальний міраж,
Бо вже й рукою махає.
Чи галюцинації від нервів,
Нервувала, коли воювала.
Куди той світ мене вів,
Чому я плакала?
Тепер я сильна,
Сильна й віруюча в диво.
Тепер я пильна,
І спостерігаю за всіма
Бо я знаю зло це сила.
І тут з дзеркала діалогом:
- Яка сила - мила?
- Ти розмовляєш?
- Ні мовчу.
- Ти мене чуєш?
- Так. Ти не лякайся.
- Так це була ти!
А я вже думала, що я,
І всі мої мети
Не допомагали.
- Я прийшла сказати,
Що я вже в пеклі.
Можеш не заздрити,
Я тепер в зла тлі.
Що мені робити,
Я не хочу так?
Не можу мріяти,
Про краще аж ніяк.
- А до чого я тут?
- Ти схожа на мене - йди до пекла.
- Ні.
- Ну ти й жмут.
- Не жмут я, не бути мені в пеклі!
- На день на два, будь-ласка!
- Ні ні ні ні зникни.
Чому на тобі обличчя мого маска?
Зникни, щезни - нечиста сила!
- Ні облиш нечисте,
Чиста я як янгол.
- Не мели те,

Клятий ти диявол.
- Ах, як так кинь в мене щось,
Може зникну.
- Ах, та на тобі ось...
А-а, це підстава!
- Чому ж не кидаєш?
Чи ти подумаєш?
Ти зовсім не знаєш,
Що утрачаєш.
- Це ти втрачаєш,
Ти померла в шістнадцять.
А тепер вже не погадаєш,
Бо життя в тебе нема.
І закляття не прочитаєш,
Бо нема кого приворожити.
Що ти зітхаєш,
Тобі самій набридло жити.
- Ти не знаєш, що таке пекло,
Чому несеш образи.
І сліз не мало протекло,
Бо винна там.
Сто років буду тут,
Та через вашу Лорію.
Сказала, що я жмут,
І в раю не поворожу.
Та не знала як їй довести,
Що не можу.
І довелося сили звести,
Щоб заворожить.
А Бог те бачив,
Земні гріхи то пропустив,
А мене з раю вивів,
І сказав: - «Ти помилилася»!
І демони сюди віднесли,
Та сказали, що магії цариця.
Коли всіх відьом знесли,
Сказали, що Демону сестриця.
Та я заперечила це,
І тепер в дзеркальному полоні.
Може допоможеш,
Своїй відьмі-донні.
- Бачу, що не брешеш,
Нечисті душі так не з'являються.
Та нічим не допоможу.
А ти помолися!
- Як? Як? Як?
- Так як на землі,

А не як ти ніяк.
Так як ти читала привороти,
Тільки молитву прочитай,
А не приворот.
Мої слова запам'ятай,
І підеш до раю воріт.
- Дякую подруго,
Ще зустрінемося.
Хоч тут самій туга,
Та все одно помолюся.
- Відьма молитву прочитала,
Нечиста сила запанікувала.
Не одна відьма верещала,
А Віка тихо плакала.
- Що ти наробила?!!
- кричав ненависті дух.
- Я так не хотіла,
Але не ваша я.
Самі винні, що закрили тут,
І ваша Лорія.
- Так замурую тебе в кут,
Що ніхто не знатиме де ти.
- Замурував,
У цегляну стіну.
І демонів послав,
На її вину.
І знову чую я,
Зі стіни стогін.
Знаю Віка то.
Вийду я на вигін,
Бо чути тяжко.
Чи помолиться знову,
Так за неї страшно.
Та не забула Віка мову,
І прочитала молитву.
Голосно кричала,
Демони рот закривали, ламали голову.
Та одне Віка знала,
Скоро їхні голови по відвалюються,
Скільки думати-мудрувати.
- А я ще помолюся!
- Сказала Віка і почала дивувати.
Бог те почув,
І янголів по Віку послав.
А Сатана все гув,
І янголів проклинав.
Віддати Віку вимагав,

Але сторонився від святого.
Як говориться довго гавкав,
Від непорозуміння того.
Але більш в дзеркалі,
Віки я не бачу.
Не чую: не в стіні, не в скелі,
А почути хочу.

7

Все було добре,
Магії море.
Із ставка хтось оре,
А за ставком, сам трактор оре.
То ділянка духів,
Не разносять про них слухів.
Бо мало хто в це вірить,
Та й не робити різних рухів,
Бо можна їх злякати,
Або ж гірше – розлютити.
Та я прислухуюсь серйозно,
І в цей час можу мріяти.
Та на землі Халеона5,
Наступили демони.
Зникла до духів шана,
Тепер не божественні вони.
Демони зачинили всіх
В царстві води.
Не досить навіть сил моїх,
Та й не зможуть люди
Врятувати духів-землеробів:
Які пильнують за всіма.
Ніхто не врятує демонів рабів,
Бо це не можливо зовсім.
Та серед духів є один,
Той хлопець якого я любила.
Та він в тому не винен,
Що грабіжниця його вбила.
Він був моїм янголом-охоронцем,
І завжди був чарівний,
Навіть коли зло оточувало.
Та він не винний,
Адже з силою мага не зрівняється.
Та й сил в нього мало,
Як це все мені не подобається.
Та не тільки мені не пощастило,
Хоч в діалог з Сатаною вступила.
Я його запитала:

- Яке ваша армія на це право мала?
- Повір дівчино вона не знала.
- Що не знала, як зло чинити?
- Ні, як їх всіх погубити,
І те, що ти проти.
- Ах, та як духам жити?
- Згинь добра сила,
Ти мені розум знеслила:
Тим, що говорила,
Тим, що дурість заявила.
- Ти когось любив?
- Так.
- Той тебе за собою вів?
- Так.
- То відпусти духів,
А я поверну твоє кохання.
- Відпущу,
Та як ти повернеш Віку!
- Що, цього ніколи не буде.
- Моє весілля загуде!
- Та де таке буде?
- Та будь де:
В пеклі, не в раю,
На землі в гаю.
- Я це добре знаю,
І щастя тобі не побажаю.
- То і твоєму щастю ні.
- Теж мені.
Та по вашій вині,
Не подобається в пеклі донні.
- Та що зробиш?
- Цих слів я чекала,
Тепер з пекла вийти не зможеш:
Але сувала ан джеала,
А потім вклонилася природі,
Її чарівній вроді.
Що є першою в моді.
- Там в воді,
Замкнені твої раби.
Як би допомогла ти їм,
То вже зібрані були б твої гриби,
І ти б була гарніша.
Дух природи з відповіддю не забарилася.
- Як ти можеш так,
Ти розмовляла з Сатаною.
Ти підписала погибельний контракт.
- Я не підписувала!

- Мало ти знала.
- Я лиш бажала,
Та чому вірити йому мала.
- Та не потрібні тобі духи,
Без того хлопця.
Літають на світі мухи,
І ті знають, що він не в полоні.
- А де ж тоді?
- Він не в біді,
А зі мною навіки.
Лиш згадує вроду Віки,
А тебе вже забув.
Ваша любов як поїзд загув.
- Але духи теж не винні,
То по моїй вині.
Може хоч їх визволиш.
- Та ні, ти облиш,
Бачу не дуже хочеш.
- Ти для них силою значиш.
- Не обманюй себе,
Духи не для тебе.
І вже давно на волі,
І в їх вже інші долі.
- Передай Арему:
Що хай не забуває.
Коли він впав у бід яму,
Я його врятувала.
- Це передам,
Бо любов у твоїх очах.
- Щедра ви мадам,
Вклонилася б я вам.
Та цього не можу,
Бо вам цим не вгоджу.
Не корч ти свою рожу,
Бо ти жадібніша і гірша
Ніж Сатана,
Бо він хоч любить.
- Не моя вина,
І він душі губить.
- І Віку хоче погубити,
Хоче її душу вбити.
Щоб самому жити,
А їй яму рити.
От така дика пригода,
Побачити світ нагода.
І за все проста нагорода,
З глиняного стакану живлюща вода.

Духів не визволила,
А лише Сатану розізлила.
Духа природи молила,
Щоб з полону любові відпустила
Арема мого,
І любов його.
Позаздрила б собі,
Якби було добре мені.

8

Дух вже рік Арем,
Сльози ллються морем.
Обернулося все горем,
Бо тебе я люблю.
Духа любити не можливо:
Бо чути його не можу,
А чи бачу вже не важливо.
Як би Арем прийшов в життя,
Відправилися б в небуття
Неземного щастя,
Королева якого Настя.
Та прийшла у Халеона4,
Вклонилася й сказала:
- Не моя вина,
Я про твою смерть не знала.
Якби ти прийшов,
В життя мов.
- І дух тихо мовив:
- Я тебе за собою вів.
- Але вже трьох полюбив!
Духа природи живої...
- Я ще не бачив дівчини такої,
Вона з чарівними очима.
Ах, ті очі тьма...
І Віка, чи знов приворожила,
Чому так стала мені мила.
Мене в чари охопила,
До себе поманила.
- Я так цього не хотіла.
- Не сумуй бо третя ти.
Із тобою хочу бути,
Із тобою хочу жити.
Не потрібні й хетоїти,
До життя як повернутись.
І куди скрутитись,
В який час схаменутись.
Чи заснути і забутись?

- Я не піду до Сатани -
Ми з ним запеклі вороги.
І ті чари: такі вони,
Що виростуть чортові роги.
Я у Бога попрошу,
Я йому молитву прошепчу.
І скажу, що хочу,
Щоб ти прийшов в життя.
І так зробила я,
Бог Арему життя дав.
Він не відмовляв,
А просто так подарував.
І за одно Віці попросила,
Віку радість охопила.
До Віки друзів я не мала,
Але мати бажала.
Ура, тепер природи дух відпала,
Та вона Арема й не кохала.
Хоча про це все мало знала,
Та любові жадала.
А Віка... навіщо їй життя дала?
Я так довго домагалась,
Бажань своїх, що розуму лишилась.
І про любов Арема до Віки забула,
І так сумно стало,
З того, що я зробила.
Мені ж любові мало,
А я здалася і забула.
Повернувся Арем в образ,
Лишив гори образ,
За порогом.
Так легше для всіх нас.
Але й любов мою відкинув,
В яму, в бездну її кинув.
І про неї навіки забув,
Як трактор почуття загув.
А як все було...
Як в чарівній казці.
Та все загуло,
Бо лише казки так кінчаються.
І не щастить мені,
А час той летить.
Не по моїй все вині,
Та я ціню ту з Аремом мить.
Та не довго я думала,
Бо Арем прийшов до мене з діалогом.
- Про що замріялась?

- З якимсь темним монологом.
- Та так мрії,
Як ти говориш нездійснені.
Попросила б матері Бога Марії,
Щоб здійснила, та не можу.
- Облиш слова,
Тепер ми друзі.
Ось браслет із олова,
Це браслет вірної дружби.
- Дякую на добрім ділі,
Та якось не вмю це носити,
На це руки мої невмілі,
А ти не міг коханій подарувати?
- Я хотів їй із срібла,
Бо вона така добра,
А ще й дуже мудра.
- Я б сказала видра!
- Ти їй не завидуй.
- Що знов приворожила?
- Та ти не вигадуй,
По душі вона мені мила.
- То піду тоді я в сад,
До Віки я піду.
Скажу - не любить клятий гад!
Та на твою біду,
Я знаю ти приворожила.
Що ти говорила!!!
Яке закляття читала?!!
- Навіщо запитала?
- Бо ти в друге нечиста!
Чому Сатані тебе не віддала!?
- Та кажу, я вже не та,
І наміру не мала.
- Я засмутилась і пішла,
Ідею собі знайшла.
Пішла до річеньки губитись,
І не буду більш за долю битись.
Закрила очі і впала,
Та того не чекала...
Відьма мене викрала,
І щось наказала.
- Сиди і мрій на своїм горі,
Скажи дякую Лорі.
Що ти забула в цьому морі,
Золота чи срібла?
- Нічого, лиш любов.
- Ой, ось внесіть

Ті сльози,
Які не давали жити.
- Які ще сльози?
- Ти плакала в це море,
Зі сліз склалися мімози.
Та вже не горе,
Сльози ті - перлини.
Гарного кольору маслини,
Записані в морські биліни.
Тому навіки тут ти.
- Ні, я не можу,
Краще хай перлини ваші будуть.
- Ну чим я тобі вгоджу,
Життя вже не зможу дарувати.
І я заплачу гірко-гірко,
Та й Бог почує те.
І пошле мене на землю швидко,
Бо просила я за Віку і Арема.
Пройдусь, зупинить мене Арем.
- Що тобі треба?
- Ти пропливла морем,
Може з дна океану привезла раба?
- Ні він мені не потрібний,
А час такий дрібний.
- Я в тому не винний,
Хоча... Пробач.
Ось браслет із срібла,
Бо Віка не така чуйна як ти.
Лише на лиці мила,
З нею не зможу жити.
І ті хетоїти⁴,
В яких колись пропонував жити –
Мені не потрібні.
Бо я можу з тобою мріяти.
- І у що ж ти віриш,
І про, що ж ти мрієш?
- А як гадаєш?
- Не знаю, це не розгадаєш!
- Мрію піти до ставка з тобою,
Піти за журбою.
Завітати до раю,
І де поховані друзі гаю.
- А Віка, що з нею?
- Сум і сльози на очах,
І вже хоче на деревах інею.
Вона в хвороби чарах.
- А чому чари не застосує,

Щоб зняти погань?
- Вона себе ледве втримує,
Яке тільки пиво не пила, і «Рогань».
Але не діє заспокійливе,
Навіть як в сон попливе.
Легше не стане,
Хай від горя відтане.
- Все ж було добре, я в це не вірю,
То може я марю.
Краще закурю,
Бо думати важко.
Піду до Віки,
Над ліжком зігнуся:
- Я з тобою навіки,
Хай тобі наснюся.
- Ні стій, я не сплю,
Я лише сльози ллю.
І думки маляю,
Краще помрію.
- А що сталось,
Чому ти захворіла?
- Бо Арем мене кинув,
Але ти ж цього хотіла.
Він любов до тебе повернув,
І тепер мені тяжко.
А тобі без Арема як було?
- Я пила собі «Толожко»,
Таке заспокійливе з трав.
- А чи допомагало хіба?
Якби ти була край неба,
Духом, що живе в хетоїтах⁴,
Сто п'ятдесяти поверхових.
То знала б як життя не мати,
Коли ще й Сатана хоче відібрати:
Останню краплю сліз,
Останню краплю крові.
- Щоб не бачити в небі віз,
І малу ведмедицю.
- Так, напевно ти права,
Бо на деревах не трава.
І вже навіть не листя,
А сніг з пелостора³ юсіття⁷.
- Ні тут магії нема,
То може прочитати юфан⁸,
Чи другу повість юянема⁹.
- Ні, я вже не магії клан,
Досить звати мене «відьма».

Бо не люблю це слово тьма.
- Ой, від твого авто рама,
Відвалилась до чортів.
- Віку розлютила,
У Віки червоні очі.
Вона забушувала,
Бушувала до темної ночі.
А потім знесилилася,
І Бог її на небо забрав.
Вона гадала, що їй сниться,
Бо Бог в пекло не відправив.
А Віка стала захисницею,
Доброго народу сестрицею.
І впала з небес гирею,
Щоб попроситися.
А мені не сумно,
Бо я хотіла, щоб вона зникла.
Мені не дурно,
Бо я так звикла.
Тепер все добре,
Так казки усі кінчаються.
Перечитала казок море,
А про погане щось не читається.
А час летить швидко,
Я не встигаю за ним.
Та й думати вже бридко,
Бо думок нема.

9

Це кінець і я щаслива,
Бо у мене з Аремом весілля.
Хоч дуже я примхлива,
Та це свято по душі.
- Ареме, а ти мене любиш,
Чи лише надії губиш?
І все рани серця рубиш?
- Так скажу тобі з добра,
Іра, ми з весіллям поспішили.
І ти не віруюча тепер.
Краще кинемо все, пішли...
- Арем розвернувся і пішов тепер.
- Стій, я просто запитала,
Про крихкість твого серця не знала.
А лише думала,
Лише гадала.
І весілля загуло,
Все не як у казці.

А, що далі було,
За маскараду масці.
Юфан⁸, юсіття⁷, юянема⁹,
Відкину їх у бік,
Для мене їх нема.
І закрию книгу пелостора³,
Бо магії мені не треба.
Бо магія край неба,
В якого є я раба.
І молитву не прочитаю,
Молитву демону не прочитаю.
Лише помрію і Богу помолюся.
Знову помрію,
І Матері Божій уклонюся.
- Дякую тобі Маріє,
За Арема красеня.
Про, що він зараз мріє,
Знала б я...
- А Марія не забарилася,
І каже.
- Ти молися,
Молися частіше.
І душа від пелостору³,
Відмиється вона.
Стоятимеш край простору,
Молися й там.
- Дякую тобі Маріє.
- За що? - здивовано.
- Хай помріє.
- Сказала так схвильовано,
Що мене в жар кинуло.
Щось в голові загуло,
Що ж то було?
А в цей час – авто замело,
Повідомлю про це Арема:
- Ареме, авто замело!
Пройти нема де, тьма,
А так щастя мало.
- Не плач.
На довше в готелі лишимося.
Покоївка ж не палач,
І Богу помолимося.
- У мене лише одна ікона,
Що Віка на прощання дала.
На іконі біла кана,
Будемо молитись на цю ікону.
- Добре, але я молитов не знаю,

І «Біблії» не маю.
Я з цього нічого не розумію.
- Я навчу,
Повторюй за мною.
- Може краще в ночі завчу?
- Ні, зараз.
Отче наш
Що є на небесах
Та святиться Ім'я Твоє,
Та прийде Царство Твоє,
Та буде воля Твоя
Як на небі так і на землі.
Хліб наш насущний
Дай нам сьогодні
І лиши нам борги наші,
Як же і ми лишаємо
Боржникам нашим,
І не веди нас до спокуси,
Та захисти нас від лукавого.
В ім'я Батька і Сина і Святого Духа
Амінь.

написано: 25 грудня 2011 року.

Дорогами життя

1

Два роки ми з Аремом жили,
І зовсім ми не тужили.
Жили ми у добрі і згоді,
Любили один одного.
Та сталося горе,
Якось дня одного.
Лорія вирвалася з пекла,
І очима своїми
Мое щастя обпекла,
Тепер поранене воно.
Арема забрала,
А мені наказала:
- Обійдеш весь світ – знайдеш.
Якщо дійсно кохання в серці є,
То ти на край світу підеш.
А знайдеш його -
То віддам.
- Мучиш мене чого,
І всю мою долю.
- Якщо зіб'єшся на шляху,

Втратиш сили волю.
То ніколи більш в житті,
Не побачиш Арема свого.
Він загине в небутті,
Зілля чорного мого.
Я на шлях твій,
Пастки поставлю,
Щоб Арем лишився мій.
Та й тебе прославлю,
Як закохану безнадійно.
І можеш не йти,
Бо тяжкі пастки поставлю,
До останньої тобі не дійти.
А ще й твої мрії сплавлю
На невдалі думи.
Хай сміється з тебе:
Вся рідня і куми.
- Я не знала
Намірів Лорії,
Тому не чекала
Такої історії.

2

Холодно так стало,
І думати ні про що.
Але серце відтаяло,
Запитаю навіщо?
Було тоді так добре,
Мило й просто.
Хотілося співати до, ре.
Було в душі так чисто,
Чисто як в озері,
Озері прозорому.
Так добре коли в грі,
Потрапляються самі козири.
Але тепер все гірше,
Тепер тьма настала.
Тепер холодніше,
Чи я хворою стала.
Ні, це думки нові,
Та про, що не знаю.
Не знаю на якій вони мові,
Та дізнатись бажаю.
Бо розум щось шепче,
А серце не чує.
Розум сказати хоче,
Та вітер в голові гуляє.

Тяжко донести й вібрацію
Того, що можливо.
Так, я маю рацію,
Але це вже не важливо:
Бо серце і розум,
Вже не друзі.
Хто в тому винен,
Чому все так?
Винуватити когось без смислу,
Бо винна сама.
Про волі думку згаслу.
Крапка, тире, кома.
Сум, чому слова,
Безліч різних дум.
Яка їх мова?
Знає цю мову розум.
Все, так час прийшов,
Чому ж то він мовчав?
Куди він сам йшов?
Час проти слів повчав.

3

Так жарко стало,
І тіні ніде нема.
Погано як небувало.
Змінила б тему,
Та змінити не можу.
Якби хоч дощ пролив.
Навкруги брусків наложу.
І мене хтось уколів.
Ці кактуси в пустелі.
Їх море, море, море:
Як вікон у готелі,
Як землі, що трактор оре.
І дощ пролив у пустелі,
Це не можливо.
Стоять передімною скелі,
Чого не важливо.
Бо лиш одне я знаю,
Вони мені подобаються.
Вони те, що я мрію,
Вони з неба сиплються.
Це дощовий рай,
Рада сильно я.
Серця мого не край,
Бо щаслива я.
Дощовий рай,

Дощовий рай,
Серця не край,
Щось інше бажай.
Тоді я пішла -
Бо то міражі.
Я не по річці пливла,
І в ній були не вужі.
То не вужі мене кусали -
То кактус мене колов.
То не вужі повзали,
І говорили безліччю мов.
Пішла тоді далеко,
У місто чи у даль.
Запахло молоком,
Побачилась вода - кришталь,
Де журавель сам.
Він одинокий як я.
Чи це сон якийсь?
Ні це реально.
Бо Бог почув зітхання,
І райський дощ пролив.
Було моє бажання,
Як у раю мов.

4

Серед пустелі самотності
Лише двоє нас.
Досить, нуль наглості,
Тут лиш я і ти,
Я і ти пустеле.
Та не друг мій ти,
Ой леле.
Потрібно діяти.
Бо здається, що сум
Полонив мене.
Безліч різних дум,
І це все не мине.
Цей історії сюжет,
Загадка світу.
Це бізнесу бюджет.
Не подякую літу,
Бо в пустелі горе:
Кактусів море,
Якийсь дух оре.
І трактор пустелю оре.
Невже щось можна вдіяти,
І виходу нема.

Куди тепер іти,
Тут бездна, яма.
Але вдалі я чую слова,
І манить мене у даль.
Це радості мова,
Покидає мене печаль.
Біжу, лечу як стріла,
На голос, що в далечині.
Як його почула,
Всі невдачі забула.

5

Море тихе стало,
Яке не бувало.
Хвилі не бушують,
Русалки не співають.
Кораблі затонулі,
На дні спочивають.
І риби в тому морі
Немає давно.
Все заснуло в чорнім горі,
І в крові, і в печалі.
Лиш на дні затонулий лист,
То королеві Англії звіт.
Весь із золота і сталі,
А всередині просте:
«Моя пані мила,
Ми вже близько.»
Та лист від короля Артура,
Не дійшов і по сей день.
А королева Хавсі Лура,
Сльози лила цілий вік.
Не впустила короля,
Бо звіту не мала.
А звіт той в кривавому морі,
Матінка природа забрала.
Я пройдуся по берегу моря,
Хлипну рукою води.
Хоч не відчую того горя,
Та не побачу тієї біди.
Та якась мутна думка,
Дійде мені до голови.
Обламається у корабля гілка,
І почую хвилю цю.
Та пройшла уже багато,
Ідеалів й тривоги.
Урівноважена, свідомість-золото,

І зрозуміла, що люди не ворог.
Чому та доля не дає,
Не дає нічого і не радує.
Лиш несе збитки,
Чорного горя нитки.
Чому пригод нема,
Це не моя вина.
Бо здається я сама,
Не в тому місті в потрібний час.
І так доля не зведе в одне місце нас,
Нас: тебе і мене.
І так вік мине,
А думка віком гулятиме.
Загадка тихого моря,
І сльоза упаде моя.
І відчую ноти того горя,
А сльоза очистить душу.
Куди іти, де тебе знайти?
Хоч на край світу йти,
Тебе я не знайду.
Краще тут у синім морі,
Утоплю сою біду,
У тихім цьому горі.
Відступлю на двісті кроків,
І піду хоч сто років.
Тебе знайду, я знаю,
В руках віру тримаю.
Серце б'ється сильно,
Я слідкую пильно.
Іду до цілі як стріла,
Я ціль собі поставила.
Лечу, біжу як стріла,
Таємна як загадка в млі.
Загадка тихого моря,
Загадка великого горя.
І крові калюжі,
І корабля пожежі.
Сумом дана радість,
Привела мене у кут.
Дурна радість кричали всі,
І знову як не у казці тут.
Бо деякі люди так злі,
І силою печалі:
Убити віру готові,
Ударити по голові.
Вибити те щастя,
Лиш щоб добре було їм.

А я, то так, як тінь,
Мимо всі проходять.
Іду завжди за кимсь,
І просто так ..ть.
Без слів розуміти всіх,
Не реально, не правда.

6

Лиш сум і горе,
Радує народ, добро боре.
Коли сльози мої йдуть,
Я розумію життя суть.
Потрібно бути сильним,
Потрібно бути вільним,
Потрібно бути пильним,
І в житті розумним.
Бо народу море.
І нападе велике горе -
І тебе воно уб'є.
Якщо тільки -
Ти плакати будеш,
Лише плакати.
Ти не плач - посміхайся,
Ти не плач - розважайся.
Досить моралі й ідеальності,
У мене їх цілий блокнот.
Підемо туди у даль,
Де ніхто не читає мораль.
Де говорять не по-нашому,
А по будь-якому іншому.
Сон солодкий снівся,
Алан в гаю бився.
Королева прокидалась,
І слізьми умивалась.
До ворожок бігала,
Екстрасенсів викликала.
А ночами все ридала,
Все частіше і частіше.
Серце добре мала,
А сльози лила марно,
Сльози лила дурно.
Бо битва значить «щастя»,
Уві сні де навколо листя.
Листя у саду де Алан,
Був взятий у полон.
Досить тих балад,
Все тут не на прокат.

Історія королеви,
На будь-якої мови.
Була закопана в гаю,
Щоб син був у раю.
В гаю де снилась битва,
В гаю де снилась тьма.
І хрест стоїть, як на кладовищі,
Та й забитий спогадом,
Та закритий гвіздком.
Тепер ви зрозуміли,
Чому ви сльози лили.
А тепер забули,
І все вибачили.

7

Мені набридли ці слова,
Час іти далі.
Набридла англійська мова,
Не хочу такої долі.
Чому всім щастить,
А мене щастя оминає.
Чому всіх світ любить,
А за їх гріхи мене карає.
Задаю питання сотий раз,
Ходячи кругами.
Чому все тільки зараз,
І не відомо, що буде з нами,
В далекому майбутньому,
В далеких тих світах.
В серці кожному,
В запалених очах.
Та так дізнатись хочеться,
Піти у небуття.
Набридло тут морочиться,
Чи піти з життя?
Та тримає на світі дорога,
Дорога до любові.
Доки не дійду її порога,
Буду жити.
Та набридло йти мені,
По стежці, що сказала ворожка.
І повернуся назад,
Удома з'їм пиріжка.
З котами поговорю,
Все їм я розкажу.
Як пливла по морю,
І світ знайти допоможу.

Хоч і не знайшла,
Тої любові.
Та я змогла
Стати врівноваженою.
Це в житті головне,
І лише тоді воно не мине.
Та я зрозуміла,
Що маю йти далі.
Чи я зовсім здуріла,
Відмовитися від зоряної долі.
Відмовитись від щастя,
Відмовитись від любові.
Але отримати каяття,
Яке мені взагалі не потрібно.
І саме коли помилку
Я визнала,
Вкинула в копілку
Знань слова.
Коли визнаєш помилки,
Тобі стає краще.
Поставиш над питанням галку,
І багато ще.
Я світ обійшла,
Де ж ти приз.
Я що віру вивчала,
Просто для стриманості.
В пустелі горіла,
Води криваві проходила.
Ах, то я забула,
Морозів Антарктиди ще не відвідала.

8

Антарктиди люди не прості,
Вони не злі, але й не добрі,
Не роблять різні пакості.
Там не посидиш й на заборі,
Лише гонять, мовляв "Холод несеш".
І чому я тут маю вчитись?
Їх чи ти брешеш
Зовсім не хвилює.
Терпіння тут вчитись,
Стримувати емоції?
Так чому ж не боротись?
Дійду до останньої сходинки.
Дізнаюсь сама.
А зараз хочу спати,
І з'їсти ухи з сома.

Але чомусь хочу ридати,
Я ж голодна, а ніхто й не пощадить.
Як можна так,
Від душі холодить,
Такі злі.
Їх серця маю розтопить,
Бо цю сходинку мені не перейти.
Що ж таке зробити,
Треба їм допомогти!
- Привіт, ти хто?
Озвусь до жінки
- Де? Що? То?
- Розкажу їй билинки
Свого життя,
Може душу розтоплю.
Те каяття...
Якщо це можливо...
- Я шукаю хлопця,
З яким проживу вік.
Ці морози мені не до лицю,
Та я маю пройти цей пік.
Коли повернуся додому,
Урівноважена як золото,
То все буде по моєму:
І зелене олово.
- Що за дурниці?
Твої нісенітниці -
Мені не по душі.
Так хто ти?
- Ворожка наказала,
Пройти білий світ.
Я ридала,
І ридала б цілий вік.
Але це майже кінець,
І тут я маю набратись мудрості,
Що всім і тобі притаманне.
Я вже багато знаю,
І скоро моє весілля.
Але ще два роки маю,
Щоб побути на нього.
Та чи зможу?
Яких людей лиш не зустрічала,
Нікому не вгоджу -
Хоч різні всі.
- Які вони скажи,
Чому ти прийшла
Розкажи.

- Від дому я пішла,
Без житла було холодно.
До пустелі дійшла,
Стало все рівно.
Помирати думала,
Та ріка врятувала.
Але про горе не знала,
І краще б не чула.
Є люди: злі, плачучі,
Мудрі й терплячі.
А ви бездушні,
У вас душа крижана.
Хоча ви в тому не винні...
- От тобі на,
Дожились, мораль читає.
Та в наших краях,
Моралі ніхто не знає.
- О це ах,
Як не знає.
Я жила лиш нею...
- Той хто не знає, лиш спочиває.
- Вірно-вірно - спокій
Несе безлад,
Та не спокій.
Треба навести лад.
- Який ще лад,
Ти, що говориш?
Потріскається лід,
Від того, що ти несеш.
- Ти кричиш,
А ми навіть не познайомились!
Що мовчиш?
Чи вже засмутилась?
Тиша у відповідь мені,
Яка безкультурність.
Не говорить нічого,
Застигла мов лід.
- Ти єдина за п'ять років,
Хто зі мною говорив.
Я, що дарма пройшла мільярди кроків?
А ти все рівно мовчиш.
- Іра, ти мене вразила,
А як Арем і ваше весілля?
Ти, що його убила,
Чи знову якесь зілля?
- Ти хто,
Звідки мене знаєш?

Не то,
Що, не відьма не переконаєш.
- Антарктида тепер пеклом зветься,
Тут, а не під землею хаос.
Як ти говорила, так і сталося,
Все зруйнувалося.
- Віка - це ти?
- Тихіше, а то почують.
- Але ж ти лишилась у раю жити.
Що, не відьма не переконаєш.
- Знаєш, люди з часом проклинають,
Я не знаю, як тут опинилась.
Жила-жила,
І лиш оп, і тут я.
Я не пам'ятаю,
Як сюди прийшла.
- Звісно, це та відьма,
Що, Арема забрала.
Як мені набридла ця тьма,
Це вона тебе сюди принесла.
- А, що ж сталось - поясни.
- Ми їхали в авто з весілля,
А по дорозі купа піни:
Я ж не знала, що то зілля...
Вийшла, а відьма Арема,
Арема мого викрала.
І сказала, що Арему світить тюрма.
І якщо я пройду, я майже пройшла,
То поверне його.
Але звідси дороги нема...
- Чому це, чого?
Я знаю вихід.
- Нема виходу навкруги тьма.
- Є, я просто відчула,
Що, ти маєш прийти,
Тому я і не йшла,
Бо вірила, вчилась вірити.
- Та я не розумію тієї відьми,
І жорстокість Арема того дня.
Але все було добре, і ми
Їхали додому.
- Не плач, це все явно
Не по простому.
- Може тому, що я не пила вино?
- Ти зав'язала?
Повір, я цього не знала.
Ти добре зробила...

Ой, пробач я себе збила.
Побігли скоріш,
А то ти зовсім замерзнеш.
Чому стоїш,
Чекаєш доки полетиш?
- Знову твої жарти,
Хоча чому знову?
Ти кинула карти,
І почала жартувати.
- В тебе сміття в голові,
Яке жартувати?
Та по антарктидній волі,
Про це заборонено й казати.
І в пеклі не жартують:
Тут язиками лід лижуть,
В льодяну воду голяка плигають,
Та ще багато чого витворяють.
- Так, але це не пекло,
Мені тут так не звикло.
Ти пам'ятаєш, що таке пекло?
Це не антарктида - тьма,
Пекло й досі є в землі...
А тут ілюзія нечиста,
Дивись, он в білій млі,
Видно якісь міста.
- Де ти в антарктиді
Бачила міста?
Де в пеклі, великій біді,
Була поблажлива правда чиста?
- Це відьма те зробила.
Ненавиджу її...
Лиш ночами вила...
- Скажи хто, може знаю я її.
- Ім'я таке у неї дивне,
Що не розумію я.
Та в ньому є щось певне,
Все одне й одне "Але".
- Алея, Гура, Луханея?
- Ні-ні чи Лора, чи Гвінея.
- А може нечиста Лугвінея?
- Та ні, це Луксівея.
- Луксівея?
- Так вона.
- А ти нічого не плутаєш?
- Це її вина.
- Ні, не її вона.
Ковтнула б вина,

Але хочу сказати оце:
Луксівея моє відьмацьке ім'я.
А я цю капость зробити не могла.
- А може Луксінея?...
Ти зробити це не мала...
А може тебе підставили?...
- Так напевне,
Певен світ ілюзій різних.
Але до чого я тут?
І до днів твоїх непростих.
А зізнайся в горі в муках,
Чи любиш ти Арема?
В цих сльозах і розлуках.
І чи не вигадала сама
Собі, покарання йти вічно:
Щоб, досягти спокою.
Скажи чесно...
Не будь брехухою такою,
Не бреши мені!
І не обмануй себе.
- І лиш чари Віки,
Охопили мій розум,
І я повірила її словам,
І упала у відчай.
- Та як зрозуміла це, о ні.
Але ж я люблю Арем тебе,
А ти кинув мене
На другий день весілля.
Тобі це так просто не мине.
От Віко - це твоє зілля.
Навіщо ти його в чари огорнула,
Я гадала, що любив.
А то ти це втнула,
Зілля... і він на любов забив
Дізнавшись про це.
Тепер ходжу я світом.
Була для нього: котик, сонце,
А зараз відьма.
Стерла б йому пам'ять,
Якби відьмою була.
Та як могла в це вірити,
Навіщо я блукала?
Він не з тих хто любить,
Він з тих хто мусить -
До смерті і після неї мене любить,
Аж доки сам не дізнається...
Віко, що мені робить?

Ти ж все зіпсувала.
Можеш і не ридати,
Ти мою мрію зруйнувала.
- Пробач, як зможеш,
Я хотіла як краще.
І тобі не вгодиш,
Що хочеш ще???
Я здійснила твою мрію,
Арем тебе любив.
- А я дивлюсь і млію,
Як Бог тебе до раю пропустив?
І що ти робиш тут,
Ти ж янгол?
І тут тобі капут,
Ненавиджу тебе.
Уб'ю тебе сьогодні,
Не гаю ні хвилини.
Проходили дні,
А я не бачила твоєї провини.
Ходила немов дурна,
"Любить мене Арем".
Ця спроба марна,
У Арема цілий гарем,
Шанувальниць море.
І всі краще ніж я...
Навіщо мені це горе?
Віко, Віко,
Ти не станеш краще.
В тобі відьмацький дух,
А до того ще -
Ти більш мені не друг.
- Заридала і побігла я,
В думках нечистих.
Як про все дізналась я,
На душі стало так тяжко, их.
Чому як Віка та померла,
Воскресила я її?
І навіщо знала відьма Марла,
Брата Арема мого.
Як ніколи з ним по душам,
Не говорила я.
Поставлю двійку твоїм думам,
Бо он, що втнула я.
Покарала себе тим,
Що мусила іти.
Невідомо куди за ним,
А про Аремчика й не мріяти,

Бо не заслуговую його.
Дурню таку собі,
До голови внесла.
І нашкодила собі.
Пройду і, що нічого?
А чому ж я йшла?
Це все для кого?
Сама ж себе знеслила.
Якби повернути час назад,
Щоб Віка не потрапила в пекло - душепад.
І прожила б довше,
Так для всіх було б краще.
Піду тоді до Бога,
Всю історію перекажу.
Те, що торкнулась Сатани рога,
І тепер жити не можу.
Попрошу одне,
Щоб повернув він все назад.
Хай лихе все відійде,
І рай і пекло - душепад.
І Арем не в чарах,
І я не в хмарах.
Гори сліз,
Над головою дощовий бриз.
Бог те вислухає й скаже,
Що, зробити це все зможе.
І лиш зробить зауваження,
Що минуле вже не повернуть.
Та мені вже все рівно,
Бо не хочу бути відьмою.
Це бездна, дно,
Краще бути німою:
Ніж нечистою,
Ніж чорною,
Ніж злою,
Ніж проклятою.
Бог сплеснув у долоні,
Я закрила очі.
І знов у кохання полоні,
Я, що кожної ночі.
Про минуле забула,
А якби пам'ятала
Якою я була,
Що, коханою Арема стала,
Була б від щастя я розтала.

Я люблю тебе,
А ти мене ні.
Гадала за роки пройде,
Та не пощастило мені.
І в снах ти марився -
Принцом на коні.
Що ночі снівся,
Я прокидалася "О ні".
Я мріяла про диво,
Дивлячись на небо.
Пила пиво,
Не вино бо
Закінчилося вечора того,
Коли я сумувала.
Скажеш ого,
Бо я скількись бутілок відкривала.
А від чого сп'яніла
Сама я не скажу:
Чи від того, що коли бачила тебе мліла,
Чи все ж від вина.
І пиво закінчилося,
Ну горілки я не п'ю.
І тут я схаменусь,
Я ж здоров'я гублю.
Гублю, убиваю,
В алкоголі топлю.
Ночами ридаю,
В сумліннях томлю.
А заради цілі
Нічого не роблю.
Мої думи на це невмілі,
Цим надії свої гублю.
І найменший шанс,
Піде по світу гуляти.
Піде та не вернеться...
Тепер буду знати.
Кажуть є в Арема дівчина,
Далеко за селом.
Кажуть любить він її сповна.
І збирає металолом:
Щоб, возити її по кафе,
По ресторанах і по клубам.
Носить вона галіфе,
Міні, а сама бам-бам.
Знань зовсім не має.
Батько її олігарх.
Вона в сукнях все кружляє.

А старання Арема на прах:
Бо хоч вік працюватиме,
20 мільйонів не здобуде.
І любові її не матиме,
Так це все і буде.
Не красива кажуть люди,
А пластичну операцію -
Робити не дозволяють.
Вони мають рацію,
За здоров'я переживають.
Пилинки з Сніжани здувають,
Раби всі для неї -
Яким вона не дає жить.
Може їх посварю,
Бо хочу бути нею.
Дурниць їй наговорю,
Бо хочу бути з ним.
Та, що я марю,
Себе я з ним не бачу.
Та бажанням горю,
Бути з ним хочу.
Думками вже зізналась,
В горі в печалі.
Що, я закохалась,
У хлопця зі сталі.
Я не в сенсі сильного,
Я не в сенсі врівноваженого.
Я в сенсі байдужого,
І незвичного.
І горю бажанням пустим,
Бути з тим
Хто не розуміє мій світ.
І не зрозуміє ще мільйони літ.
І скільки мені страждати?
Кажуть треба
Три роки перечекати,
І любов сама мине.
Кажуть любов це хвороба.
І зараз я її раба.
І чи воно мені треба?
Так вирішили мучити,
Але хто і навіщо?
Бо не можу навіть мріяти,
Тяжко на душі, що
І жити бажань нема.
Але я мушу - а навіщо?
І наступила тьма,

У серці моєму.
Напишу я листа,
Щоб освітлити душу.
Використаю до ста:
Виразів, фраз та слів.
Передам душу,
Почуття свої усі.
Я просто мушу
Терпіти біль,
Біль, біль, біль лиш біль.

Лист(мій)

" Травнева зірка рано встала,
І 33 найбажаніших бажання
У феї забажала.
А фея їй сказала:
- Досить жалюгідних думок,
Висловів і фраз.
Досить думати про замок,
З видом на Париж.
- Зірка глянула на неї,
Заридала і упала.
А я бачила її,
І бажання загадала.
Загадала, щоб збулося,
Збулося неможливе.
Щоб воно в світ втілилося,
І радість несло.
Я тобі усміхнулась,
Та ти відвернувся.
Я сказала привіт,
Та ти оглянувся.
Я хотіла привернути увагу,
А ти це не так зрозумів.
Я хотіла закохати й захопить,
Та ти забув.
Я хотіла стати твоєю зіркою,
Та ти не зрозумів.
Я умивалася сльозою,
Ти співчував.
Та ніколи не були ми разом,
І день і вічність.
Не доходила до цілі розумом,
А ти цього і не хотів.
Ти уникав зустрічі зі мною,
Немов я смерть тобі з косою.
Чи здаюсь тобі стіною цегляною:

Не проломленою, безсердечною.
Наші погляди часто зустрічались.
Ми один на одного дивились.
Може - хвилину,
Може - секунду.
Та твій погляд чарівний,
Здавався мені вічністю.
Та і сам такий гарній,
Що милувалася б тобою
До темної ночі.
Бо темрява настане,
І тебе не побачать мої очі.
Я ж не кішка -
Бачити серед ночі,
Лежачі біля ліжка,
Згорнувшись клубочком.
А дарма я не кішка.
Дарма.
Навкруги і в день,
Блукає в лісах тьма.
Ну все, я кінчаю свого листа,
Повір, написала його не з проста.
Не можу я жити так,
Моя любов - пропасті знак.
Я гину в день,
З тугою на серці.
Я гину в ніч,
Перучі хустинки в відерці.
Я гину вранці,
Плачучи, що прокинулась.
Я гину вечором,
Краще б я соколом перекинулась.
Я б літала над тобою,
Милуючись твоєю красою.
А ти б дивився на мене гордовито,
Ідучи: де поле, де жито.
Ти б думав, яка ж то птаха літає,
Своїми крилами мене вітає.
Хоч горда та птаха,
Та в душі лиш синиця.
В душі горобець,
Який боїться котів,
Боїться зізнатись в коханні своїм,
Сказати слова які ти почути хотів."

Тоді я пішла -
До тину Арема.

Поштовий ящик знайшла,
І залишила записку.
Арем прийшов,
Мій лист знайшов.
Прочитав,
А потім в голос сказав:
- Хто ж моя фанатка?
Напевно це мулатка.
Лиш підпис не лишила,
І мої думи сполошила.
Хто ж вона, хто.
Лишу я записку,
Та й почну переписку.

Лист(Арема)
"Привіт красуне крилата,
Де є твоя хата?
Хочу глянути на сокола,
Який все бачить довкола.
Гордий, непереможний,
А сам такий тривожний.
Що ж красуне ти мовчала,
Чи на чудо все чекала?
Горобцем не треба бути...
І не треба губи дути,
Що я не помічаю.
Давай поп'ємо чаю.
І я тебе помічу,
Помічу й погляду не відведу.
Й секунду й хвилину,
А може й годину -
Погляду не відведу,
Якщо ти схочеш.
Зацікавила мене ти,
Як літаючі комети.
І підпис не лишила,
І мої думи сполошила.
Дякую за лист красуне,
Мені ніхто ніколи не писав.
І прощай мій соколе
Відколи -
Лист я цей вже дописав."

Арем хутко з крісла встав,
В пошті лист свій залишив.
Він надіявся, що я знайду його,
І думи свої зшив.

Я лист таки знайшла.
І так почалася переписка.
Я й цього вечору йшла -
До поштового ящику.
Та в кущах затихла,
Лист дістала,
І пошепки собі
Перечитала.

Лист(мій)
"Рада я, що відповів,
В щастя світ мене повів.
Я знаю ти мене не любиш,
Зі мною лише душу згубиш.
За переписку щиро вдячна,
Та продовжити її не можу...
Серце рветься на шматки.
Осипається як квітки.
Великий ризик
Втрати свідомості,
Стоячі з тобою -
В Франції на мості.
Я Іра, якщо знаєш
Моє ім'я.
Як пригадаєш -
Іра - чесна любляча.
Прощавай,
Мене не шукай.
Знай лиш люблю,
Що ночі плачу.
Душу гублю."

Лист я згорнула,
Поцілувала і пішла.
В почуттях я тонула,
Емоціями переповнена.
Легким кроком
Я пішла.
І зірким оком -
Арема знайшла.
Червоною фарбою облившись немов.
Я кинула лист,
А Арем його знайшов.
Здивований фразами,
Він гучно упав.
За голову взявся,
Ще трохи б й не встав.

Я серце розбила:
Йому і собі.
Хоч його любила,
І тала в журбі.
Він бачив мене,
Він знає хто я.
Переписка не мине
Просто так.
Десь зачепить душу.
А все це чи не так?
Десь у пам'яті
Лишиться,
Нема за що,
Нам битися.
Не любов -
Не біда -
Не розриває душу.

10

Все зовсім не так,
Як бажалося тоді.
Коли минуле повертала,
Все вже набридло, годі.
І за Вікою сумую,
Хоч і відьма вона.
Як все повернути мудрую,
І розбила пляшку вина.
І Арема так не любила,
До смерті аж.
І сльози свої не губила,
Не малювала на нього саж.
Так би я сказала,
Якби те все згадала.
І зараз б заридала,
І в Бога випрошувала:
Повернути минуле.
А він би не повернув,
Бо воно потонуло.
Навіть якби думки почув.
За весь цей час, я не знала:
Що я Бога бачила,
З Сатаною розмовляла,
Розмовляла і кляла.
І якби я знала,
Що Арем мене любив,
Свідомість втратила б і впала.
Цими словами Бог мене убив!

Коли явивсь у сні
До мене.
Я прокинулась "О ні",
Яка дурна колись була.
Напевне на душі було
Так, що лиш смерть - вихід.
А тепер все загуло,
Шах і мат. А конем хід?
У безмежжі простору,
Як і життя моє щезло
Навіки.
Це добро, це зло.
Була колись
Така щаслива,
І це щось?
Зламало все.
Чи це любов та - нещаслива,
Чи це я така примхлива?
Чи що? Запитання,
Мої зітхання.
І тут за спиною,
Брюнетка в чорному
Ступне ногою,
І промовить:
- Відьми не забувають.
Я все пам'ятаю.
Відьмам пам'ять не стирають.
Я тебе вітаю:
Врятувала Арема,
А мене кинула.
Говорила, що я тьма,
А сама добром линула
В зло.
В чорне вимазалася,
А воно по душі поповзло.
Тоді ти покалася.
- А чисту правду
Сказати не можеш?
Не було такого,
Ти мені брешеш!
- Не хочеш, не вір,
А як згадаєш,
Думки перевір.
Ще пожалкуєш.
- Навіщо мені ти?
Звідки мене знаєш?
Є бажання тебе проклясти.

- А чому не розумієш?
- Ні не розумію.
- Бо проклинала вже.
- Я стою і млію,
Що вона каже.
Коли я проклинала,
Я не пам'ятаю.
Я такого не чекала,
І за це себе лаю.
То Бог зі сну, то правда,
А я гадала марево.
Звісно я в нього вірила,
І в молитвах сльози лила.
А щоб говорити,
Я й не мріяла.
Можете голодом морити,
Не повірила б.
Та потім Лорія з'явилась,
І мою пам'ять освіжила.
Я тоді так розізлилась,
Що перерізала Лорії жила.
В юянема⁹ заключила,
І молила, все молила
Повернути це все.
Тримаючи мертву
Відьму у полоні,
Я впала навколішки
Святої Богородиці іконі.
І стала благати
Повернути втрачене,
Молитву їй читати,
І слізьми заливати.
Богородиця Діво, радій
Всіх благ даруюча Маріє,
Господь з Тобою;
Благословенна Ти в жінках
І плід черева твого
Як спасіння народила
Душ наших.

написано: 3 лютого 2013 року

Таємниця більш нема

1

Я йтиму мети поки,
Поки б'ється серце,

Палає любов в ньому доки.
Доки жива вона,
Не покладу ані на хвилину
Рук своїх.
І до тебе полину,
На крилах неземних.
Ти будеш мій -
Я знаю.
Не зіпсує все чортів змій.
Бо в руках віру тримаю.
Я іду до цілі,
Дорога чарує очі.
Хоч руки на те не вмілі.
Не покладу їх до темної ночі.
Я вірю в кохання,
Не вірю в біду.
Від втоми зітхання,
Я зараз впаду.
Хай тіло неспроможне,
Цілі дійти,
Та сила й дух непереможне.
І я можу діяти.
Прошепчу я останні слова,
Що зачеплять твою душу.
Ти забудеш, що таке мова.
Та піти я мушу,
Повернуся я чекай,
Але не скоро -
Знай.
Зовсім не скоро,
Сил я не маю.
Хоча словами -
Долю проклинаю,
Клятими я вами.
Та, що з тих слів пропащих -
Коли не донесла -
Я думок найкращих,
До серця твого,
Слів життя мого.
Люблю - прощальне слово.
Тону - прощай кохання.
Але я донесла:
Слізки і зітхання.
Та, що з того, що зізналась,
Картина ж в пам'ять -
Не ввірвалась.
Хоч разів зо п'ять

Старалась,
Донести того життя:
Краплю море.
Те каяття,
Велике горе.
І чи Бог поверне все,
Чи кінець, що добро боре.
Немов зі сну прокинулась,
Арем поруч.
Чи все примарилося,
Всього жах наснився.
Ні, Арем мовчить,
Поглядом відкидає мене.
Чи йому набридло жить,
І він не знає чи це мине.
Важко перекидає
З руки на руку книгу,
Потім в бік її кидає,
На сніг в сьогоднішню відлигу.
- Ареме, що з тобою?
Злий чому ти?
- Скучив за тобою.
Чекав тебе я віком,
А ти мене лишила,
Віддала відьмі на спокусу.
Ти ж мене любила,
Як могла ти?
- Пробач, гадала я, що
Віка в чари огорнула.
А так би повір нізащо,
Я б тебе не покинула.
Віка розуму лишила,
А я гадала подруга.
А вона лише грішила,
І темною як була так і є.
Як я вірити їй стала,
Думати, що за розум взялася.
Я перед її волею тала,
А вона брехала.
До Бога зверталася,
Молитви читала.
Щоб не сталося,
Все мене питала.
І тут виявляється,
Що вона любов мою викрала.
Чарами вихваляється,
А сама мене оббрехала.

До Бога прихилилась,
На всіх божих святах
У церкві тусувалась,
І вилітала в кінці служби немов птах.
Плювала й мені в обличчя,
Й обманювала Бога.
А я вірила їй,
Не бачила її рога.
- Вона хотіла виліпити
З тебе відьму.
Щоб світ захопити,
Взяти в тьму.
- Я знаю, що апокаліпсис -
Утворити все хотіла.
Щоб родився син Диявола,
Та зробити це невміла,
Голову мені не тим забила.
Ареме, любов моя,
А якби вона змогла?
Що зі мною зробити мала?
- Ти б від темряви сохла,
І виконувати її прихоті мала.
- Апокаліпсис чекає нас,
Шанси виграти цю війну малі.
Я не лякаю вас,
І не прошу у вас жалю.
А відьма Віка,
Сина Сатани породити має.
Не дожила свого віку,
Зате як погубити світ знає.
Я все рятувала,
Її від нього крала.
А вона брехала,
Грала в гру зі мною.
Та гру почала не з тою.
Вагітну Віку -
Смерть чекає,
А бідна цього не знає.
Цю війну я виграти маю.
Цього разу не за любов.
Хоч дурницю роблю - знаю,
Та за Аремчика порву.
Хотіли його вкрасти в мене,
Та я його сама люблю,
І любов моя не мине.
Люблю, його не погублю.
Любов здобувши -

Бережу її.
А біди забувши -
Не чекаю їх.
Вони самі приходять,
Та як приходять, так і відходять.
А за любов,
Порву любогого.
Не боячись:
Ні чорта, навіть і не Бога.
Хоча люблю його,
Як і Арема.
Та згрішити не побоюсь,
Використавши юянема⁹.
Тут Арем зірвався,
Пхнув мене у бік.
В ньому терпець увірвався,
Він не хотів зі мною жити вік.
Він люто, але терплячи сказав,
Очі мені на правду відкрив:
- Не люблю тебе я зовсім,
По-правді яму тобі рив.
Ти планам Віки,
Заважала всі віки.
Тоді я не чарував
На кохання,
Пропаще зілля готував,
На Вікине бажання.
Та ти змінила плани,
Сказавши, що любиш.
Потім відьом попросив.
Викрасти мене.
Вони казали: - Що ти робиш,
Ти ж її душу губиш,
Серце навпіл рубиш.
А в дорозі тій,
Померти ти мала.
- Ареме ти мене не любиш,
Я це відчувала.
- Божа матір,
Тобі очі відкрила.
Ти все згадала,
І в чудо повірила.
Що ж, ти незломна,
Скажу я тобі.
Та про тебе знаю сповна.
Не бажай удачі собі.
Твої плани -

Відомі мені.
Тож поїж супу з сої,
Та поплач над кінцем світу.
Тьма запанує,
Ніщо не врятує.
А ти мені нічого не зробиш,
Бо ти мене любиш.
Любов - пропаша сила,
Та цього разу вона
Погубить весь світ.
Випий бокальчик вина,
Перед смертю хоча б.
- Ні Ареме,
Не люблю я тебе так,
Як землю, добро й Бога.
Потуплю я твої рога.
Ти не свій й не нечистий,
Ти не за добро,
Ти не за зло.
- Зламаю тобі ребро,
Як будеш дурість говорить.
- Тобі з келиха
Смерті не надпити.
Ти смертний, зазнаєш лиха.
Ти заради Віки готовий життя погубить?
Що ж губи,
Губи, померай.
Та не потрапити тобі у рай.
- Ти мене не карай,
Не тобі то знати дано.
Я переплюну й Сатану й Бога.
- З глузду з'їхав певно?
Зла більше,
Так я згодна.
Вас всіх багато,
Я одна.
Та я сильна,
А ви нікчемні.
Бог мені допоможе,
Відхилити те, що негоже.
Віці Бог життя дав,
Має право його забрати.
А ти пітон, удав,
На змія спокусителя -
Так схожий.
Але кривий, негожий.
Як історія про Адама і Єву,

То він там хоч красивий,
А ти он бач вже сивий.
Кінця світу не буде,
Ваш дурний план загуде.
- Ще побачимо.
- Дивись,
Та не полети увись.
І як мені світ врятувати?
Коли мій ворог -
Кохана людина.
Я не бачила його ріг,
Була як дитина.
Любила й страждала,
Горя й не чекала.
Тепер мов вовк поранений,
В силах не впевнений.
В діях своїх,
В зітханнях твоїх.
Користувався почуттями,
Знав, що кохаю без тям.
Смерті моєї хотів.
Я мов сотні поранених котів.
Досить винити когось,
Ніхто тут не винен.
Знайшла собі ось
Мету дня -
Віку потрібно вбити,
Плани чорні збити.
Та в пекло не потраплю,
Навіть віддавши
Крові останню краплю,
Чи душу.
Та я мушу!
Це я дала
Гадині життя.
А чи мала?
Ніхто не змушував.
Прокляті почуття!!!
Друг була мені,
По моїй вині.
Апокаліпсис прийде,
Він швидкість набирає,
І до нас іде.

2

Віка - зрадила мене,
Їй ця зрада не мине.

Вбивши подругу - згрішу,
Мені в пекло стежина,
Та я мушу.
Я немов дитина,
Не знаю як вчинити.
А так собі спокійно,
Хоче душа жити.
А якби Бог вчинив?
Простив!
У гріху не винив!
Відпустив!
А за що її карати?
А за що її прощати?
Карати за що є,
За серце розбите моє.
За зраду, за брехню,
За підсунуту свиню.
Годі голову ламати,
Треба зустріч вимагати.
Ритуал я проведу,
Віку з пекла виведу.
Віка вийде. Де-не-де
Поглядом хижим проведе.
Очі в неї вже чортячі,
А вуста такі гарячі.
Погляд хижий як в чорта,
В череві ростить чорта.
Гострі зуби як в потвори,
Та, що вилізла з комори.
Не Віка вже, а Сатана,
Закрашена в лихі тонна.
А голос наче писк щурячий,
Погляд гірше ніж хижачий.
Та я не втечу від страху,
Якого б не зазнала жаху.
Перехрещуся і піду,
Я до суті все ж дійду.
- Що з тобою подруго
Милая моя?
В пеклі не туго?
Як твоя сім'я?
І знову видасться той писк,
Я від зляку п'ю вже віскі.
- Я хотіла в історії бути,
Революції хотіла.
- Забудь!
Нема в тебе ані духу, ані тіла,

Не до того ремесла
Твоя душа влетіла.
Почни все з чистого листа,
Хоч знаю, ця дорога не проста.
- Я хотіла, та вже пізно.
Видавсь писк вже люто й грізно.
У вухах аж залящало,
Як це чудо пропищало.
Хоч бери тікай,
Та й край.
Та мирної дійти угоди
Маю,
За будь-якої нагоди.
Знаю
Що у цій потворі
Живе душа людська.
Та схована в коморі,
На 33 замки.
А дух ненависті стереже,
Душу цю від світла береже.
Та як?
Від писку шаленію.
І ніяк,
Ніщо проти нього не вдію.
Та тут згадаю я минуле:
Першу зустріч,
Віку - дитя в гріхах потонуле.
І зрозумію в чому річ.
Перехрещу потвору,
Й молитву прочитаю.
Та від потвори скільки ору,
Що я вже тікаю.
Добігши до бездонного,
Коридору дзеркального,
На коліна впала,
І молитву прочитала.
Бог до мене не явився,
Щоб в пеклі не перевівся.
Лиш записочку прислав:
"Бога милая ти слав,
Сатану ти зневажай.
Планам не чесним заважай!
Я хоч могучий,
Та не всесильний.
Оскільки люди втрачають
Віру, віру в мене забувають.
І до нечисті прихиляються,

І грошима вихваляються.
Вирішуй як знаєш,
Мені ж довіряєш.
Я прощу помилку твою,
Якщо її втнеш ти.
Я люблю тебе - дитину свою.
Не гай часу, треба йти.
Та пам'ятай,
Шлях легкий - не завжди вірний!
Ти ж потрапила в рай!
Знайди вихід мирний.
Та що вже діять,
Не треба було тоді зерна сіяць
Щоб плоди гіркі не збирати.
Треба про розум свій дбати.
Я сказала лиш - "Прости,
Віко дівою зрости."
І геть побігла.
Що лиха Віка знаючи.
Я б могла,
Врятувати все кохаючи.
Якби Віка не монстром була - благословила,
Та монстра благословивши - прокляну.
Я напевно все таки згрішила,
І вже визнаю свою вину.
Визнаю, плачу, благаю,
Боже відправ її душу до раю.
Хоча сама знаю,
В пеклі їй горіти.
За чорні думки себе караю,
Хоча в світле вірити маю.
Якщо Віка помре зараз,
Апокаліпсису не буде.
Та я втрачу сенс життя в раз,
І моя світла місія за гуде.
Та я не знаю як вчинити,
Діяти як, що робити.

3

Вечір тихий,
Немов нечисть готує план лихий.
Перед дзеркалом розчісуючи волосся,
Бачу на ньому вінок із колосся.
Та знаю, що ніякого вінка
На голові нема.
Чи ілюзія тонка,
З книги закліть Юянема9?

Ні не ілюзія,
Та й не я то.
Нечиста дивізія,
Прийшла навідати мене в Іванове свято.
Та як могла забути,
Що сьогодні Івана Купала.
І як же мені бути,
Я від жаху ледь не впала.
Нечистість могуча сьогодні,
Треба було рахувати до цього дні.
Вінок оберіг сплести треба було,
Ой лишенько все загуло.
Очі в дзеркалі чортячі,
Ікла вже видніються.
Я все з думкою "О ні,
Що зі мною діється."
Коли краще придивилася.
А то Віка.
Де ж її потворність ділася,
Вона ж була каліка.
І очі замигали і стали голубими,
І іскри червоні залітали над ними.
Дзеркало розбити не можу,
Бо лише нечисті вгоджу.
Нікуди тікати,
Нікого лякати,
Та й нічим.
Зараджу собі чим?
Та Віка не вбити прийшла,
І я втіху собі знайшла.
У пекло манила,
На Лису гору кликала.
Сльози лила,
І на мене блимала.
Віко не піду,
Я не відьма.
Накличу на себе біду,
Знищить мене тьма.
- Повелитель нечисті
Не відпускає мене на землю,
Говорячи, що нечисть -
Ходить в цю ніч по ній.
А я буду завадою.
- Щось ти приховуєш.
Сходи за водою,
Чуєш?
Зустрінемося біля колодця,

Тікай від свого чортового отця.
Та я мудра,
Знаю план лихий.
Я не видра,
Та й не чорт лихий.
Я підступна і я хитра,
Але я добра.
Я ж потрапила в титра
Вірних божих людей.
До колодця не піду,
Я в біду там попаду.
Там на мене нечисть чекає,
Як піду, то в раз налякає,
За добрі справи скарає,
А може і гірше, хто знає.
Біжу по стежині до річки,
Жуючи жменю порічки.
Багаття купальське перестрибну,
Загадавши таємницю дрібну.
А ця таємниця
Моя спасителька-сестриця.
Бажання в цю ніч,
Скинути ноші з пліч,
Як сокіл летіти,
Як безсмертний жити,
Як ведмідь страшити,
Як змія шипіти.
Перекинулася білою кішкою й майнула,
Річку перепливла і не потонула.
Як папороть знайду,
Нечисті в біду.
А як квітку я зірву,
Плани злі розірву.
А в кошачій шкурі,
Мене бояться й кури.
Я біжу - як сокіл летить,
Я живу - як закортить,
Я шиплю - як змія шипить,
Я м'явчу - як кіт м'явчить.
Та від кого я тікаю?
Сама того не знаю.
Лиш знаю, що врятуюсь,
І побороти зло зможу.
Світу білому,
Чорним ділом не вгоджу.
Бо Івана купала є язичницьке свято,
Не звірилася в свої сили я то.

Та бог простить,
Гріх цей відпустить.
Головне ж не назва віри,
А сама віра.
Щоб дійти до Господа довіри,
Його надії справдити,
Не важливо кому ти молися:
Головне в Бога вірити.
Хай навіть не молитися.
Та й яму до пекла не рити.

4

Добігши до папороті квіту,
Я вже знала
Як зарадити кінцю світу.
І радістю палала.
І тут папороть зацвів:
Червоним, горючим, дивним.
Мене в феєрію увів,
І я заволоділа ним.
Але не просто...
Нечисть і Віка вже чекали,
Їх було більше ніж сто.
І всі мене лякали.
Та зробивши спис з осики,
Я поцілилася в живіт Віки.
Вбила нечисті дитя,
Та й Віка померла.
Тоді взяла я папороть,
І тихо забажала:
Рани заживити.
Та Віка й була нечисть,
Яку цей спис мав вбити.
І Віка померла,
На що Сатана
Лиш рукою махнув і зник,
Щоб не чути її крик.
Все зникло,
Лиш з'явився Арем,
Показав своє ікло.
І вмить змієм став прекрасним,
А ранок похмурнів,
І став не ясным.
Повз він по піщинках,
Все хотів стати птахом,
Опинитись на хмаринках.
Та змію темному

Ніколи птахом не літати.
Хіба, що в кігтях яструба величного,
Об скелі розбившись - життя віддати.
Арем до волі вправний маг,
Нажив за життя чимало благ.
Ірою користувався,
В шию в горло їй уп'явся.
Боляче їй не зробив,
Яду лиш у кров пустив.
Смерть настати мала зразу,
Та Іра встигла каблуком -
Роздавити ту заразу.
Зашипів від болі змій,
Став Аремом в мить в останнє,
Образ змінив пропачий син.
Таке було їх розтавання.
І останні лиш слова,
Арем захлинаючись кров'ю прошептав.
- Хай пробита моя голова,
Каблуком твоїх ніжних ніг.
Я прошу, щоб простила мене,
І просить навколо все, що я міг.
Від любові до ненависті
Крок лише один.
Я любив, люблю і зараз,
Один лише один.
- То чого чекав ти?
Щоб випали цікаві карти?
І все само настало?
Та все марно,
Життя в нас стало.
Помремо ми зараз,
І який сенс в коханні?
Тоді треба було
Любити...
Коли могли ми ще
Жити...
- Я помру, кинучі всі плани,
А без мене кінець світу неможливий.
- Нехай завітчаються ці лани,
Нехай нас тут поховають.
А якщо любив,
Чому кінець світу робив?
- Дурнем був,
Хотів я влади.
Доречі, як тільки дійшов
Кінця твоєї балади,

То зрозумів - душу продав,
За те, що мені нетреба,
І став як удав,
А ти вічна Бога раба.
Я змії спокуситель,
А ти Єва моя.
- Ти мій учитель,
А сьогодні випускний.
А вкусив мене для того,
Щоб лишилась лиш тобі.
І полинула до неба святого,
А ти загинув в журбі?
- Ні, щоб ти не бачила
Погибелі землі.
І навіть не чула,
Що все зникло в імлі.
- Дякую за турботу,
І ти пробач...
Ненависть перемогла мене,
Я ж по життю не палач,
Лиш сьогодні так.
Нема мені у рай дороги,
Любов моя - мій знак.
А в тебе роги!
Роги в тебе,
Тепер я знаю.
І кохаючи, правду знаючи помераю.
- Полюбила ти чорта,
Полюбила погибель свою.
- Я ще та,
Я ще на ногах до ночі встою.
- Невже хочеш смерть мою бачити,
Хочеш стогін чути?
- Ти маг, а магам
Мучитись більше дано ніж іншим.
Тиждень, а то й більше.
- А ти на своєму встоїш?
- Встою!
Як сказала, тримаю слово до кінця.
Знався ти не з тою.
Віка лиш згубила тебе.
Все Ареме,
Не відчуваю ніг вже.
Все Ареме,
І рук також.
- Іро, а я відчуваю,
Іро, жити я ще можу.

Іро-Іро, ти лишись жива,
Я тобі життям цим не вгоджу.
Ех, болить моя голова.
- Ні, чари не допоможуть,
Коли самій набридло жить.
Знаю лиш, що любиш.
- Віру в себе губиш,
Я ж тебе лиш зараз полюбив.
Коли зрозумів,
Що кохану погубив.
- Поки не втрапиш,
Не зрозумієш, що то важливо.
- Кохала мене ти ж,
Мучилась бідненька.
Заслуговуєш на моє кохання
Чую від Арема зітхання.
- Заслуговую, я все ж перемогла.
Віку вбила -
Хоч врятувати вже не змогла.
Тебе погубила -
І тебе згубити змогла.
Любов - це хвороба,
А я її раба.
Псувала й собі життя,
Й іншим.
- Не потрібно каяття,
Це я винен.
Я винен, що грав з тобою,
А ти всю дорогу йшла з журбою.
Перед смертю в останнє
Зійшлись їх погляди.
І не важливо,
Що скажуть на це люди.
"Біла кішка й змії"
Та Іра все шептала:
- Ти лиш мій.
Я цим жила, палала.
І набравшись сил
Встали на коліна,
Здійняли пил,
І впали як поліна.
Та обійнявшись,
Солодко поцілувавшись,
Востаннє як уперше...
І серце зупинились у обох.
І впали, впали...
Арем лишився духом на землі,

Сумуючи за Ірою.
А Іра зникла назавжди,
Чи в небуття пішла,
Чи як з нічого взялась,
Так в ніщо і здійнялась.
- Не в раю вона лиш знаю,
І себе я цим караю.
Ангел Божий
Хранитель мій святий
Дай мені з небес від
Бога, на спасіння, усердно
Молю тебе.
Ти мене нині просвіти,
І від всякого зла збережи
До доброго діла направ і на
Шлях спасіння настав.
Амінь.

Іра померла в віці 21 року...

написано: 12 серпня 2013 року

The end

Вновь зима,
Снег тает.
А о моей любви
Уже никто не узнает.

Примітки

Але сувала ан джеала¹ – слова з пелостору.

Амінь² – кінець молитви.

Пелостор³ – могутча книга заклять, а також закляття

Фейс⁴ – в перекладі з англійського «обличчя».

Халеон⁵ – місто, або невелика ділянка, кладовище, де живуть духи.

Хетоїти⁶ – дома духів.

Юсіття⁷ – третя частина заклинання пелостора, що означає буття негатива мрії.

Тобто: хотіти серед літа зими.

Юфан⁸ – перша частина заклинання пелостора, що означає захист від нечисті.

Юянема⁹ – друга частина пелостора, що означає вбити. Тобто: вбити нечисть
могучою силою пелостора.

Лерія КОТ

Відьми і любов

Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л. С., 2015

96 с.